

Čís. 9899.

I ve sporech o námitkách proti výpovědi z nájmu platí předpisy o řízení ve věcech nepatrných.

(Rozh. ze dne 9. května 1930, R I 304/30.)

Výpověď z nájmu ponechal procesní soud první stolice v platnosti. Odvolací soud odmítl odvolání žalovaného jako nepřipustné. Důvody: Ve výpovědním návrhu ocenila navrhuující strana předmět sporu na 150 Kč. Proti tomuto ocenění nečinila vypovězená strana za řízení námitek. I kolkování protokolů a rozsudečné dokazují, že strany uznaly žalobcem podle § 56 druhý odstavec, j. n. udanou cenu předmětu rozepře 150 Kč. Odvolacímu soudu bylo se podle §§ 471, 473 c. ř. s. předem zabývatí v neveřejném sezení otázkou, zda odvolání jako takové jest přípustné, poněvadž byla udána hodnota předmětu rozepře 150 Kč, tedy je tu věc nepatrná (§ 448 a násl. c. ř. s.), ve které může rozsudek prvního soudce býti napaden odvoláním jen pro zmatečnosti v § 477 čís. 1—7 vypočtené, jež však nebyly uplatňovány. Nemá vlivu na věc, že spor jest sporem nájemním o námitkách proti výpovědi. Poněvadž pro spory o námitkách platí též ustanovení jako v řádném řízení — ustanovení § 548 a násl. c. ř. s. o zvláštních způsobech řízení nezrušují všeobecná ustanovení c. ř. s. — nemůže býti pochybnosti o tom, že i v nich předmět sporu může býti oceněn; poněvadž dále, byl-li předmět sporu oceněn na 300 Kč nebo na méně, jde o případ § 448 c. ř. s. a pro věci nepatrné platí předpisy §§ 449 až 453 c. ř. s., nutno míti za to, že i ve sporech o námitkách proti výpovědi kromě zvláštních ustanovení o výpovědním řízení platí ustanovení o řízení v nepatrných věcech, zvláště když jedna ustanovení nevyklučují použití ostatních a mohou obstáti vedle sebe. V odvolání žalované strany nebyla, jak již řečeno, zmatečnost podle § 477 čís. 1—7 c. ř. s. uplatňována, takže se jeví býti nepřipustným podle § 501 c. ř. s. a bylo je odmítnouti podle §§ 471 čís. 2, 473 c. ř. s. v neveřejném sezení, i když žalující strana v odvolacím sdělení to neuplatňovala (viz rozh. ze dne 9. ledna 1906, čís. 113, úřední sbírka čís. 961, ze dne 30. ledna 1919, Rv II 12 sb. n. s. čís. 34, ze dne 29. dubna 1919, Rv II 141 sb. n. s. čís. 161).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu, poukázav k důvodům napadeného usnesení.

Čís. 9900.

Byla-li pohledávka povinného za dvěma solidárními poddlužníky zabavena a přikázána k vybrání jen potud, pokud příslušela povinnému proti jednomu z poddlužníků, zůstal povinný oprávněn, by pokračoval v exekuci proti druhému poddlužníku.

(Rozh. ze dne 9. května 1930, Rv I 1274/29.)